

Rółczasu jedna dziółcha....

Rółczasu jedna dziółcha pokwanckała sie sama na srogõ balanga. Przifilowała ci tam jednego sztramskiego karlusa, kery szykowniście tańcowõł. Podlazła ci ku niymu i napoczła rzõndzić:

– Chocie! Ale ty zajebiście tyańcujesz!

Na to tyn istny:

– Spierdalaj!

Dziółcha ździebko zgańbiõnõ, ustõmpiõła. Tyn karlus dalszij tańcowõł sõm ze sia, i to tak, iże na wszystkich robiõł stopierõńske wrażyni. Dziółcha juzaś ku niymu podlazła i gõdõ:

– Karlusie! Ale ty na isto zajebiście tańcyjesz!

Tyn karlus nic ino łodrzyknõł juzaś:

– Spierdalaj!

Tego już ale dziółsze bõło za tela i rzõndzi ku niymu:

– Wiysz co chocie! Jeżeś szwanc, sorõń i grõbiõn... prostõk!

– Nõ i chuj! Ale zajebiście tańcuja, prõwda!